

bedi, se ni mogla ločiti od njih. Lačna, brez strehe, se je stisnila v kak kot, se opajala nad bleskom bisero, jih spravljal zopet v strahu — ker so bili namenjeni Oni, ki čuva in bdi nad blodnimi ...“

Ivanka stopi k oknu, pogleda proti Sveti gori. Vzdih se izvije iz bolnih prs. Vzdih za romarico, ki je dospela srečno na visoko goro ... Za njo pride skoro ona ... S solznim očesom motri rednica shujšano deklico. Gleda vlažno, borno opremljeno sobo, kjer se je boril in umiral Ivankin pesniški duh. „Zdaj pa le z menoj, z nami, Ivanka! Pri Kofolovih čakajo Sallejevi, Vidonijeva gospa, Pierre, ki še ni pozabil tete ... In še nekdo ... ki te hoče prositi odpuščenja ...“

Sreča, nenadna, svetla, se bliža Ivanki. Pa uporno se dvigne ranjeni ponos. Pogleda svoje shujšane roke in se nasmehne bridko:

„Odpusti! pojdi! Kako preprosto se to sliši. Odpusti! A kdo mi izbriše sledove solza, prečutih noči! Kdo mi vrne mlada leta? O, vsi ste enaki! Tatca — prezirajmo jo ... Ne — ni tatca ... Pojdimo po njo, oprostimo se — in vse bo po starem. Pa jaz ne morem, nečem odpustiti ...“

„Ali, Ivanka, saj vem jaz, ve ves svet ...“

„O, le izgovorite. Da ga ljubim — hočete reči. Zato naj pretrpim vsako ponižanje, sprejem, kar mi ponudi iz usmiljenja, milosti. Ne, končajte svoje delo, pokopljite me tu. Če pridete tudi vsi, padete na kolena pred me ... Prekasno. Trpela sem, kaj ozdravi moje rane?“

„En sam pogled ljubezni, Ivanka. Ljubezen oživlja, ozdravlja. Ljubezen oprasča. Ljubezen je odsvit božanstva, človek, ki odpušča, je enak Bogu. Zmožne so ljubezni le velike, čiste duše, zmožna je je moja Ivančica.“

„Ljubezen,“ vzdihla deklica, „križana, poteptana, se ne more dvigniti več. Okamenelo, izgorelo je srce v hrepenenju ...“

Pa ko je stal pred njo junak njenih sanj, ko je slišala mehki glas, ki je izražal z rahlim trepetanjem valovanje ponosnega možkega srca, je postalo deklici kot nikdar pri duši. Ljubezen oprasča, pozabi vse. Solnčen dan je zasijal v srce, rože veselja so zažarele na licih, ko je prosil Angelik odpuščenja, ko je pravil, kako je nosil nevede v duši njeno podobno, ki se mu je ukradla vanjo, tiha in lahka, koj prve dni njenega znanja. Kako bi bilo vse drugače, da ni bila pobegnila iz gradu in dala tako Marti-

Donava

Sv. Stefan

Donava

Cesarski grad

Avguštinska cerkev

DUNAJ IZ ZRAKOPLOVA